

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Fresenius Medical Care – ČR, s.r.o.**, se sídlem Praha 6, Evropská 423/178, zastoupený Mgr. Pavlem Pravdou, advokátem, bnt attorneys-at-law s.r.o., se sídlem Praha 1, Na příkopě 859/22, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, za účasti: I. **Moravskoslezský kraj**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, zastoupený Mgr. Davidem Marešem, Ph.D., advokátem se sídlem Brno, Jakubská 121/1, II. **B. Braun Medical s.r.o.**, se sídlem Praha 4, V Parku 2335/20, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-R390,393/2014/VZ-17178/2015/322/KMr ze dne 10.7.2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadá rozhodnutí předsedy žalovaného č.j. ÚOHS-R390,393/2014/VZ-17178/2015/322/KMr ze dne 10.7.2015, kterým byl zamítnut mimo jiné i žalobcův rozklad a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí žalovaného č.j. ÚOHS-S540/2014/VZ-22451/2014/523/ASo ze dne 22.10.2014.

I. Shrnutí podstaty věci

Zadavatel (Moravskoslezský kraj) zadával v otevřeném řízení veřejnou zakázku „Nákup zdravotnické techniky pro projekt – Obnovení přístrojové techniky ve zdravotnických zařízeních – Hemodialyzační monitory“. V tomto zadávacím řízení podal nabídku i žalobce (později vybraný uchazeč), který v rámci vysvětlování nabídky podle § 76 odst. 3 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále „ZVZ“), podle žalovaného doplnil svoji nabídku o seznam subdodavatelů. Zadavatel podle žalovaného pochybil, pokud umožnil žalobci doplnění jeho nabídky o seznam subdodavatelů a nabídku žalobce nevyřadil, přestože tato nabídka nesplňovala požadavek zadavatele na uvedení identifikačních údajů subdodavatelů; zadavatel měl podle žalovaného v souladu s § 76 odst. 1 a 3 ZVZ nabídku žalobce vyřadit a žalobce vyloučit z účasti v zadávacím řízení, neboť jeho nabídka neobsahovala všechny náležitosti stanovené zadavatelem v zadávací dokumentaci, konkrétně žalobce v nabídce neuvedl žádný seznam subdodavatelů, přestože z jeho vyjádření v průběhu vysvětlování nabídky vyšlo najevo, že měl v úmyslu plnit předmět veřejné zakázky s pomocí subdodavatele. To podle žalovaného podstatně ovlivnilo výběr nejvhodnější nabídky a nebyla-li ještě uzavřena smlouva, žalovaný podle § 118 odst. 1 ZVZ zrušil úkony zadavatele provedené v souvislosti s posouzením a hodnocením nabídky žalobce, které byly zdokumentovány v protokolu o 5. jednání hodnotící komise ze dne 14.5.2014, a všechny následné úkony zadavatele uskutečněné v zadávacím řízení včetně rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 27.5.2014.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce a žalovaného

Žalobce tvrdí, že podal řádnou a úplnou nabídku, ve které žádné subdodavatele neuváděl, neboť neměl v úmyslu plnit žádnou část veřejné zakázky prostřednictvím žádného subdodavatele. Žádost hodnotící komise „o zdůvodnění nejasností“ s odkazem na § 76 odst. 3 ZVZ žalobce nepovažoval (a nadále nepovažuje) za výzvu k doplnění nabídky o specifikaci části plnění, které má být uskutečněno prostřednictvím subdodavatele, a proto na tuto žádost zadavatele reagoval pouze v otázce mimořádně nízké nabídkové ceny. Použil ve svém vyjádření sice slova „subdodavatel“, nelze z toho však dovozovat, že se jedná o doplnění nabídky o specifikaci části veřejné zakázky, kterou měl v úmyslu plnit prostřednictvím subdodavatele. Zadavatel tedy podle žalobce postupoval správně, když vycházel z toho, že žalobce žádnou část plnění nehodlá realizovat prostřednictvím subdodavatele.

Podrobně se pak žalobce vyjadřuje k výkladu pojmu „subdodavatel“ ve smyslu § 17 písm. i) ZVZ, uvádí, že zmiňoval-li ve svém vyjádření (v reakci na žádost „o zdůvodnění nejasností“) společnost Fresenius Medical Care Deutschland, tato společnost nemůže být pokládána za subdodavatele, neboť jde o společnost uvnitř téhož koncernu, jehož součástí je i žalobce.

Žalobce tedy navrhuje napadené rozhodnutí zrušit. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

Žalovaný pokládá žalobu za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí; žalobce podle žalovaného opakuje argumenty, s nimiž se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal, a žalovaný na svých závěrech ničeho nemění. I žalovaný na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu plyne, že zadavatel v bodu 7.6. zadávací dokumentace požadoval, aby v případě, že část veřejné zakázky bude plněna formou subdodávky, bylo v nabídce / v příloze smlouvy uvedeno, „...*jaká konkrétní část plnění veřejné zakázky bude zadána třetím osobám a které osoby to budou (tj. aby uvedl identifikační údaje každého subdodavatele)*...“. Podle bodu II.2 protokolu ze 2. jednání hodnotící komise ze dne 18.3.2014 žalobce ve své nabídce ani nedoložil seznam subdodavatelů, ani neuvedl, zda hodlá celý předmět veřejné zakázky plnit sám, a proto hodnotící komise dospěla k závěru, že žalobce vyzve k tomu, aby upřesnil tuto nejasnost a uvedl, zda hodlá plnit celý předmět veřejné zakázky sám, případně aby identifikoval subdodavatele. Dne 18.3.2014 hodnotící komise požádala žalobce o písemné vysvětlení nabídky a o zdůvodnění mimořádně nízké nabídkové ceny; žalobci sdělila, že má nejasnosti ohledně subdodavatelského plnění, a mimo jiné uvedla: „...*Hodnotící komise žádá uchazeče, aby upřesnil výše uvedenou nejasnost a uvedl, zda hodlá plnit celý předmět veřejné zakázky ... sám, bez pomoci subdodavatelů, případně aby tyto subdodavatele, v souladu s požadavkem zadavatele uvedeným v zadávacích podmínkách, identifikoval*...“. Na to reagoval žalobce dne 18.3.2014 vyjádřením, v němž je mimo jiné uvedeno: „*Uchazeč hodlá plnit předmět veřejné zakázky s pomocí subdodavatele, společnosti Fresenius Medical Care AG & Co. KGaA, se sídlem Else-Kröner-Str. 1, 61352 Bad Homburg, Německo ... Subdodavatel poskytne uchazeči následující dodávky, které budou následně tvořit nedílnou součást plnění předmětu veřejné zakázky nabízeného uchazečem – Monitor 5008S CorDiax (HD i HDF) 13 kusů ..., Dialyzační křeslo 5 kusů ... Pro vyloučení případných pochybností uchazeč uvádí, že v rámci veřejné zakázky neprokazoval prostřednictvím subdodavatele profesní ani technické kvalifikační předpoklady*...“.

Podle § 44 odst. 6 věty první ZVZ může zadavatel v zadávací dokumentaci požadovat, aby uchazeč ve své nabídce specifikoval části veřejné zakázky, které má v úmyslu zadat jednomu či více subdodavatelům, a aby uvedl identifikační údaje každého subdodavatele. Ze shora uvedeného má zdejší soud za prokázané, že

zadavatel tento požadavek v zadávací dokumentaci uplatnil; uchazeči (a tedy i žalobce) tak měli v případě, že část veřejné zakázky bude plněna formou subdodávky, do nabídky uvést, jaká konkrétní část plnění veřejné zakázky bude zadána třetím osobám a které osoby to budou. Za prokázané má ze shora uvedeného zdejší soud i to, že žalobce ve své nabídce ohledně subdodavatelů nic neuvedl.

Podle § 76 odst. 3 ZVZ může hodnotící komise v případě nejasností požádat uchazeče o písemné vysvětlení nabídky. V žádosti hodnotící komise uvede, v čem spatřuje nejasnosti nabídky, které má uchazeč vysvětlit, nebo které doklady má uchazeč doplnit. Ze shora uvedeného má zdejší soud za prokázané, že – přestože pro případ, že uchazeči nebudou mít v úmyslu ani část plnění realizovat subdodavatelsky, neměli podle zadávací dokumentace povinnost zadavateli cokoli ohledně subdodavatelů sdělovat – měla ohledně subdodavatelského plnění hodnotící komise pochybnost, a proto žalobce o vysvětlení nabídky požádala. Rovněž má zdejší soud ze shora uvedeného za prokázané, že žalobce na tuto žádost reagoval; uvedl, že hodlá plnit předmět veřejné zakázky s pomocí subdodavatele, tohoto subdodavatele identifikoval a specifikoval, jaké plnění tento subdodavatel konkrétně poskytne, tj. jak (čím) se bude na plnění veřejné zakázky reálně podílet.

Pokud jde o žalobní argumentaci k vymezení pojmu „subdodavatel“ (který v ZVZ vymezen není, přesto však ZVZ obsahuje ve vztahu k využití subdodavatelů konkrétní pravidla), zdejší soud v obecné rovině souhlasí se žalobcem v tom směru, že věcné naplnění tohoto pojmu nelze rozšiřovat do absurdních rozměrů a důsledků, kupř. tak, že by subdodavatelem měl být dodavatel energie (kupř. elektřiny), které je použito pro výrobu určitého zboží, které je předmětem veřejné zakázky, popř. výrobce suroviny, která je posléze pro výrobu konkrétního zboží, které je předmětem veřejné zakázky, zpracována. Zdejší soud též v obecné rovině k žalobní argumentaci připouští, že subdodavatelský vztah má smyslu dovozovat spíše (častěji) v případě veřejných zakázek na služby nebo na stavební práce, kde subdodavatel bude tím, kdo se na činnosti, jež je předmětem veřejné zakázky, bude vedle samotného dodavatele také podílet, popř. mu k této činnosti poskytne věci či práva, než v případě veřejných zakázek na dodávky, kde výrobce či dodavatel v předcházející úrovni dodavatelského řetězce může být pouze tím subjektem, kdo dodavateli plnění (a to i kdysi v minulosti, na sklad) dodal a nyní se zadávanou veřejnou zakázkou již nemá jakoukoli reálnou spojitost; tento nedostatek reálné spojitosti by platil tím spíše, kdy by ani část kvalifikace nebyla prokazována pomocí subdodavatele. Ostatně i § 51 odst. 4 písm. b) ZVZ naznačuje (pro případy, kdy je kvalifikace prokazována zčásti subdodavatelsky) své využití spíše v případě veřejných zakázek na služby nebo na stavební práce (má být dokládán závazek subdodavatele k poskytnutí plnění určeného k plnění veřejné zakázky dodavatelem či k poskytnutí věcí či práv, s nimiž bude dodavatel oprávněn disponovat v rámci plnění veřejné zakázky, což je závazek podle zdejšího soudu využitelný spíše pro případy plnění, jež jsou veřejnou zakázkou na služby nebo na stavební práce).

To však nic nemění na tom, že ZVZ stanoví pravidla ve vztahu k využití subdodavatelů (bez ohledu na to, zda je část kvalifikace dodavatele prokazována prostřednictvím subdodavatele či nikoli) shodně pro veřejné zakázky na dodávky, na služby i na stavební práce a že subdodavatelé, kteří se zadávanou veřejnou zakázkou mají reálnou spojitost, přicházejí v úvahu i v případě veřejných zakázek na dodávky. Kategorie subdodavatelů tedy nemůže být ani pro případy veřejných zakázek na dodávky pokládána za kategorii vyprázdněnou.

V nyní posuzované věci se nejednalo o situaci, že by osoba, kterou žalobce označil za svého subdodavatele, byla subjektem v kategorii „výrobce granulátu“ či „dodavatel elektřiny“ (jak tyto příklady uváděl žalobce); naopak se jednalo o subjekt, který měl dodavateli podle jeho vyjádření poskytnout v rámci předmětu plnění veřejné zakázky konkrétní (přesně vyjmenované) dodávky, které měly následně tvořit nedílnou součást plnění předmětu veřejné zakázky dodavatele, tj. o subjekt, který měl žalobci umožnit přístup k části plnění, které mělo být v případě realizace zcela konkrétního plnění za zcela konkrétních podmínek „přeprodáno“ zadavateli, a proto je dobře dovoditelná reálná spojitost takového subjektu v postavení subdodavatele se zadávanou veřejnou zakázkou. Pravidla týkající se subdodavatelů ve smyslu ZVZ jsou tudíž za tohoto stavu podle zdejšího soudu rozumně aplikovatelná. To může ostatně také odpovídat představě zadavatele, který v zadávací dokumentaci požadoval, aby v případě, že část veřejné zakázky bude plněna formou subdodávky, bylo uvedeno, jaká konkrétní část plnění veřejné zakázky bude zadána třetím osobám a které osoby to budou, a také to může odpovídat představám dodavatelů, z nichž nikdo (a to ani žalobce) takové pravidlo plynoucí ze zadávací dokumentace (kupř. coby pravidlo neaplikovatelné) námitkami nezpochyboval.

Žalobce zadavateli ve své odpovědi na žádost hodnotící komise ze dne 18.3.2014 jasně a srozumitelně sdělil, že hodlá plnit předmět veřejné zakázky s pomocí subdodavatele, jasně a srozumitelně také popsal, co má být předmětem subdodávek. Tvrdí-li žalobce nyní, že neměl v úmyslu plnit žádnou část veřejné zakázky prostřednictvím žádného subdodavatele, neodpovídá to jeho vyjádření k žádosti hodnotící komise ze dne 18.3.2014. Tvrdí-li žalobce nyní, že žádost hodnotící komise „o zdůvodnění nejasností“ nepovažoval za výzvu k doplnění nabídky o specifikaci části plnění, které má být uskutečněno prostřednictvím subdodavatele, a proto na tuto žádost zadavatele reagoval pouze v otázce mimořádně nízké nabídkové ceny, neodpovídá to tomu, jak na tuto žádost reagoval. Žalobce se nevyjadřoval pouze k otázce mimořádně nízké nabídkové ceny, nýbrž jasně a srozumitelně i k otázce subdodavatelů. Tvrdí-li žalobce nyní, že osoba, kterou ve svém vyjádření k žádosti hodnotící komise ze dne 18.3.2014 označil za subdodavatele, subdodavatelem není, jde podle zdejšího soudu o argumentaci účelovou, jež má zřejmě zpětně zhojit chybu žalobce při koncipování jeho vyjádření k žádosti hodnotící komise ze dne 18.3.2014 či při koncipování samotné nabídky (to pro posouzení věci ovšem není podstatné). Tvrdí-li žalobce nyní, že pojem „subdodavatel“ neužil ve smyslu ZVZ, nýbrž ve smyslu „popisu obchodního vztahu“, pak jednak jde o tvrzení nevěrohodné, neboť žalobce reagoval na úkon hodnotící komise v zadávacím řízení podle ZVZ při vyjasňování

splnění požadavku týkajícího se subdodavatelů podle zadávací dokumentace, přitom zadávací dokumentace jistě nemohla subdodavatelem minit nikoho jiného než subdodavatele podle ZVZ, nadto jde o tvrzení, jež je v rozporu s textem žalobce vyjádření k žádosti hodnotící komise ze dne 18.3.2014, neboť tam žalobce popisuje subdodavatelský vztah tak, že „...*Subdodavatel poskytne uchazeči následující dodávky, které budou následně tvořit nedílnou součást plnění předmětu veřejné zakázky nabízeného uchazečem...*“, tedy přesně ve smyslu subdodavatelského vztahu podle ZVZ. Navíc zdejší soud nevidí ani rozdíl mezi významem pojmu „subdodavatel“ ve smyslu „popisu obchodního vztahu“, jak jej žalobce uvádí v bodu 27. žaloby, a ve smyslu § 17 písm. i) ZVZ. Souhrnně a jednoduše řečeno: jestliže žalobce zadavateli (hodnotící komisi) v průběhu zadávacího řízení jasně sdělil, že hodlá plnit předmět veřejné zakázky s pomocí subdodavatele, přitom jasně též zadavateli (hodnotící komisi) sdělil, kdo subdodavatelem má být a jaké plnění má subdodávat, nemůže být nyní úspěšný se svým tvrzením, že neměl v úmyslu plnit žádnou část veřejné zakázky prostřednictvím žádného subdodavatele. Takový závěr si rozumně nemohla z vyjádření žalobce učinit ani hodnotící komise, potažmo zadavatel.

Konstrukce žalobce, podle níž společnost Fresenius Medical Care AG & Co. KGaA nemůže být subdodavatelem ve smyslu § 17 písm. i) ZVZ, protože s ní nebyla uzavřena smlouva a protože jde o společnost, která je součástí téhož koncernového uskupení jako žalobce, neodpovídá ani textu tohoto ustanovení, ani výkladové praxi Soudního dvora, již se žalobce dovolává. Z § 17 písm. i) ZVZ totiž plyne, že se pro účely zákona subdodavatelem rozumí osoba, pomocí které má dodavatel plnit určitou část veřejné zakázky nebo která má poskytnout dodavateli k plnění veřejné zakázky určité věci či práva. Bez ohledu na to, že zpětně by již stěží bylo lze prokázat, zda smlouva mezi žalobcem a uvedenou společností byla uzavřena či nikoli, znak „uzavření smlouvy“ (uzavření již v době, kdy je podávána nabídka, jinak je pochopitelné, že pro samotnou realizaci subdodávek bude třeba vzniku závazku, typicky ze smlouvy) součástí znaků subdodavatele není. Uzavření smlouvy (uzavření již v době, kdy je podávána nabídka, tj. v otevřeném řízení v době, kdy má být prokazována kvalifikace - § 65 odst. 1 ZVZ) mezi dodavatelem a subdodavatelem je podle § 51 odst. 4 písm. b) ZVZ vyžadováno pouze pro případ, že dodavatel prokazuje splnění části kvalifikace prostřednictvím subdodavatele. V nyní posuzované věci ostatně žalobce sám ve své odpovědi na žádost hodnotící komise ze dne 18.3.2014 uvedl, že prostřednictvím subdodavatele prokazovat splnění kvalifikace nehodlá. Z ničeho zároveň neplyne, že by subdodavatelský vztah nemohl vzniknout mezi členy téhož koncernového uskupení. Dovolává-li se žalobce rozhodnutí Soudního dvora ve věci C-389/92 ze dne 14.8.1994, *Ballast Nedam Groep NV proti België*, pak tak v nyní posuzované věci činí nesprávně, neboť tamní závěry se týkají výlučně otázek subdodavatelského prokazování splnění části kvalifikace; podle Soudního dvora je uchazeč v zadávacím řízení při prokazování splnění kvalifikace oprávněn využít i kvalifikace (tam v podobě referencí) toho subjektu, který je součástí téhož koncernového uskupení jako uchazeč, prokáže-li, že bude při plnění veřejné zakázky disponovat jeho zdroji, aniž by nutně musely tyto dva subjekty předkládat společnou nabídku či být ve vztahu subdodavatelském. Ani z uvedeného rozsudku Soudního

dvora ovšem neplyne, že by členové téhož koncernového uskupení nemohli být v zadávacích řízeních ve vztahu subdodavatelském, ani že by mezi nimi nemohly být uzavírány smlouvy.

Žalovaný měl tedy podle zdejšího soudu dostatečný skutkový poklad pro závěr, že žalobce po uplynutí lhůty pro podání nabídek zadavateli sdělil, že hodlá plnit předmět veřejné zakázky s pomocí subdodavatele, tohoto subdodavatele identifikoval a specifikoval, jaké plnění tento subdodavatel konkrétně poskytne, tj. jak (čím) se bude na plnění veřejné zakázky reálně podílet, pojem „subdodavatel“ přitom žalovaný vyložil tak, jak jedině (tj. ve smyslu § 17 písm. i/ ZVZ) mohl být vyložen. Na základě toho pak ob stojí závěr žalovaného, podle něhož zadavatel pochybil tím, že nedodržel postup stanovený v § 76 odst. 1 a 3 ZVZ, neboť na základě žádosti hodnotící komise o vysvětlení nabídky umožnil žalobci coby později vybranému uchazeči doplnění jeho nabídky o seznam subdodavatelů a nabídku nevyřadil, přestože nesplňovala požadavek zadavatele na uvedení identifikačních údajů subdodavatelů; stal-li se žalobce později vybraným uchazečem, pak ob stojí i závěr žalovaného, podle něhož měl tento postup zadavatele vliv na výběr nejvhodnější nabídky. Podle zdejšího soudu tedy ob stojí i žalovaným uložené nápravné opatření. Skutečnost žalobcem „pro úplnost“ zmiňovaná, že řízení před žalovaným bylo původně zahájeno na návrh, který se týkal pouze otázky mimořádně nízké nabídkové ceny, na tom nemůže ničeho změnit.

Ze shora uvedených důvodů tedy zdejší soud nedává žalobci zapravdu, žalobu pokládá za nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení účastníků se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Úspěšný byl žalovaný, tomu však nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, náhradu nákladů ostatně ani nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Osobám zúčastněným na řízení nevznikly žádné náklady související s plněním povinnosti, kterou by jim soud uložil, přitom k náhradě jiných nákladů zdejší soud neshledal žádný důvod, a proto bylo rozhodnuto, že tyto osoby nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. prosince 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu